„Důstojné a děsivé pokračování *Honu na Bubáka*. Skvěle odvyprávěný příběh, který vás nezklame."
STEPHEN KING

RICHARD CHIZMAR

JAK SE STÁT BUBÁKEM

Temnota číhá blíž, než byste čekali...

JAK SE STÁT BUBÁKEM

Copyright © 2024 by Richard Chizmar

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Bronislava Grygová, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6920-9 (pdf)

RICHARD CHIZMAR

JAK SE STÁT BUBÁKEM

přeložila Bronislava Grygová

FOBOS

Obsah

POZNÁMKA ČTENÁŘŮM 7
PŘEDTÍM 9
SOUČASNOST 25
ŽIVOT A SMRT 29
BUBÁK 69
NÁSLEDUJÍCÍ DEN 91
NÁVRAT BUBÁKA 117
SKRYTÁ TAJEMSTVÍ 133
PEYTON 161
DOZVUKY 181
GRACE SUNDAYOVÁ 201
KAT PŘICHÁZÍ 219
NUDA… A PAK ZASE NE 239
PODLE PŘEDLOHY 253
NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA 269
JAK SE RODÍ ZRŮDA? 291
Z OČÍ DO OČÍ 301
CHIZFEST 315

MALLORY 339
MEYEROVA VILA 357
KULT OSOBNOSTI 383
ZÚČTOVÁNÍ 403
POTÉ 443
ČERVEN 2022 445
POZNÁMKA AUTORA 449
PODĚKOVÁNÍ 455

Věnováno Billymu a Noahovi

Poznámka čtenářům

Jak se stát Bubákem je dílo fikce vzdávající hold mému rodnému městu a mé neutuchající vášni pro true crime. Stejně jako v předchozí knize *Hon na Bubáka* jsou zde detailně vykresleny situace, které jsou z velké části inspirovány mým osobním životem. Některé skutečné události, lidé, místa a média, sociální sítě a publikace jsou používány ve fiktivních souvislostech a poskytují tomuto románu zdání věrohodnosti. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou čistým výplodem mé představivosti, která je často značně znepokojující.

PŘEDTÍM

Baltimore Sun (3. června 1988)

DÍVKA Z EDGEWOODU NALEZENA MRTVÁ

Ve čtvrtek 2. června, krátce po desáté hodině večer, objevili policisté z Úřadu šerifa okresu Harford tělo patnáctileté Natashi Gallagherové. Leželo v lese za domem na Hawthorne Drive, ve kterém bydlela.

Zmizení dívky nahlásila ráno toho dne její matka Catherine Gallagherová poté, co našla v pokoji otevřené okno. Rozbitá síťka proti hmyzu ležela na zemi a na parapetu bylo něco jako krvavá šmouha…

———

Aegis (23. června 1988)

DVĚ DÍVKY Z EDGEWOODU NALEZENY MRTVÉ – BYL TO BUBÁK?

V pondělí 20. června těsně před půlnocí objevila místní policie na hřišti základní školy na Cedar Drive tělo patnáctileté Kacey Robinsonové. Byla zmlácena a zardoušena.

Robinsonová zmizela z okolí svého domu na Cherry Road kolem deváté večer předchozího dne. Po krátkém hledání nalezl její otec, Bob Robinson, uprostřed ulice jednu tenisku své dcery a okamžitě zavolal na tísňovou linku…

Přepis rozhovoru vysílaného stanicí Channel 2 (25. června 1988)

REPORTÉR: Jsme tu opět s Evelyn Robinsonovou, statečnou matkou Kacey Robinsonové, a hovoříme o Bubákovi, jak nazývají místní i celostátní média tohoto stalkera připomínajícího přízrak. Pokud vím, tato přezdívka se poprvé objevila v policejním hlášení několik týdnů před Kaceyiným zmizením a vymyslela ji vaše mladší dcera Janie.

ROBINSONOVÁ: Ano, to je pravda.

REPORTÉR: A kolik je Janie?

ROBINSONOVÁ: Je jí sedm.

REPORTÉR: Přibližte nám, prosím, sled událostí. Jednou v květnu pozdě večer vás Janie vzbudila. Můžete nám říct, co se dělo potom?

ROBINSONOVÁ: Přišla k nám do pokoje a řekla mně a mému manželovi, že se k ní oknem snažil dostat Bubák, a prosila nás, jestli by nemohla spát v naší posteli.

REPORTÉR: Jak jste na to reagovala?

ROBINSONOVÁ: Řekli jsme jí, že bubáci neexistují, že to byl jen zlý sen. Ale ona byla tak vystrašená, že jsme souhlasili a pro jednou udělali výjimku. Ráno se chovala normálně, a tak jsem o tom dál nepřemýšlela, dokud… dokud jsem neslyšela o Natashe Gallagherové.

REPORTÉR: Co jste udělala potom?

ROBINSONOVÁ: Manžel zavolal na policii a všechno jim pověděl. Přišli k nám, prohledali dvůr a vzali otisky prstů. Ale nic nezjistili a řekli nám, že jsme nejspíš měli pravdu, že naše dcera měla jen zlý sen.

REPORTÉR: Věřila jste jim?

ROBINSONOVÁ: Upřímně řečeno, já jsem nevěděla, čemu mám věřit. Pořád to nevím. Chci říct, co když se my všichni mýlíme a pravdu má Janie? Co když se k ní opravdu někdo pokoušel vloupat? Co když je tu doopravdy nějaký Bubák a vrátil se pro Kacey?

Přepis rozhovoru z pořadu Current Affair (15. srpna 1988), moderátor Maury Povich hovoří s profilovačem FBI Robertem Nevillem

POVICH: Edgewood, stát Maryland. Malé, klidné městečko obývané hlavně střední třídou, posazené na pobřeží zátoky Chesapeake Bay. Průvody mládežnické ligy baseballu a oslavy Dne nezávislosti. Ten druh místa, kde lidé na noc ani nezamykají dveře.

Edgewood, stát Maryland, úzce spjatá komunita, která nyní žije v zajetí spárů smrti, teroru a paranoie. Tři mladé dívky. Surově zbité a zavražděné. Zabijáka překřtili na Bubáka, protože udeří poblíž domova oběti a zmizí beze stopy. Jak poznamenal jeden frustrovaný policista krátce po nalezení poslední oběti: „Jako by ten chlapík vyřezal otvor do noci a pak v něm prostě zmizel."

Madeline Wilcoxové bylo osmnáct. Krásná. Laskavá. Před sebou měla zářnou budoucnost. Místní rybáři našli její nahé tělo pod mostem v pátek 12. dubna ráno. Byla brutálně zmlácena, sexuálně zneužita a uškrcena. Na těle se našly otisky

zubů, na zápěstích a kolem kotníků stopy po svazování. Vrah si dopřál čas a pomalu ji umučil.

Dnes večer jsem tu s profilovačem FBI Robertem Nevillem, který byl svědkem již mnoha takových odporných činů. Zdravím, Roberte.

NEVILLE: Děkuju, Maury. Přál bych si tu být za jiných okolností.

POVICH: Tři mladé dívky zavražděné během deseti týdnů. Co nám můžete říct o tom šílenci, který se plíží temnými ulicemi Edgewoodu?

NEVILLE: Domníváme se, že je mu mezi dvaceti až třiceti lety. Běloch. Pravděpodobně svobodný nebo rozvedený. Průměrná nebo lehce nadprůměrná inteligence. Dobrá fyzická kondice. Je buď nezaměstnaný, anebo mu práce umožňuje volný pohyb v noci.

POVICH: A má velmi typický vzorec jednání.

NEVILLE: To ano, jistě. Oběti jsou mladé, atraktivní a oblíbené dívky. Všechny mají dlouhé vlasy. Zranění na jejich tělech jsou téměř identická. Rány v obličeji. Stopy po kousnutí. Škrcení. Každé z nich bylo odříznuto levé ucho a nenašlo se u těla. Dvě poslední oběti byly před smrtí sexuálně zneužity, což naznačuje narůstající násilí. Když s nimi skončí, naaranžuje těla do nějaké pozice.

POVICH: Ty vraždy připomínají jakési zvrácené divadlo. Vrah sám sebe vidí jako umělce, performera. Myslíte, že je to tak?

NEVILLE: Ano, téměř jistě. Podívejte se, kde a jakým způsobem těla aranžuje. On *chce*, aby byla objevena. *Chce* mít diváky. A je tady ještě něco zajímavého, Maury. Nedávno jsem se dozvěděl, že

vrah za sebou po každé vraždě zanechal kryptické vzkazy pro policii. Něco jako nápovědu. Netuším, o co jde, ale to schéma naznačuje…

———

Přepis ze zpravodajské relace stanice Channel 11 (10. září 1988)

MODERÁTOR: Jonathan Slate dnes ráno živě ze střední školy v Edgewoodu. Co pro nás máš, Jonathane?

SLATE: Díky, Jeffe. Lidé z Edgewood Meadows se mají velice na pozoru. Včera kolem půl osmé večer šla sedmnáctiletá Annie Riggsová, studentka posledního ročníku střední školy, domů z tréninku pozemních hokejistek, když ji zezadu napadl někdo, koho popsala jako velkého muže v tmavých kalhotách a tmavé košili s dlouhými rukávy. Měl prý rukavice a na obličeji podomácku vyrobenou masku s otvory pro oči. Po krátké potyčce se podařilo dívce použít proti útočníkovi pepřový sprej a utéct do nejbližšího domu, odkud zavolala na policii.

MODERÁTOR: To je tedy odvážná mladá dáma. Podle toho, co vím, se ta maska našla na místě…

———

Hlášení policie státu Maryland
CID 17-C-9304
1. listopadu 1988

… po ulici Trimble Road, když jsem si všiml blikajících světel na pozemku hřbitova Memorial Gardens.

Zaparkoval jsem a okamžitě jsem začal pozemek prohledávat. Po krátké chvíli jsem nalezl částečně svlečenou mrtvolu mladé ženy s dlouhými blond vlasy. Seděla před náhrobním kamenem a kolem ní bylo šest zapálených dýní. Vypadalo to, že byla zbita a pohlavně zneužita. Na hrudi, po těle a na nohou jsem napočítal asi tucet stop po kousnutí. Když jsem se ujistil, že je oběť mrtvá, zavolal jsem rádiem posily…

Aegis (23. února 1989)

RODINY TRUCHLÍ A VZPOMÍNAJÍ

Carly Albrightová a Richard Chizmar

Přepis z vysílání stanice WBAL Radio 1090 AM / 101.5 FM (3. dubna 1989)

MODERÁTOR: Operační skupina pod vedením detektiva seržanta Lyle Harpera, jejímiž členy jsou policisté z Úřadu šerifa okresu Harford, příslušníci státní policie Marylandu a FBI, přislíbila během včerejší tiskové konference, že bude pokračovat v aktivním bádání a vyšetřování dalších zájmových osob. Horká linka zůstává v provozu.

Vraždy Natashi Gallagherové, Kacey Robinsonové, Madeline Wilcoxové a Cassidy Burchové, vše obyvatelky Edgewoodu, zůstávají nevyřešeny.

Aegis (19. dubna 1990)

KNIHKUPECTVÍ CAROL'S
zve na setkání s rodákem – spisovatelem
RICHARDEM CHIZMAREM
autorem knihy
HON NA BUBÁKA
Na závěr AUTOGRAMIÁDA!

———

Fangoria, vydání č. 92 (květen 1990)

Nightmare Library Reviews
Hon na Bubáka
Richard Chizmar, šéfredaktor a vydavatel časopisu
Cemetery Dance nám přináší srdcervoucí
a hrůzostrašné vyprávění z malého města
okořeněné uspokojivou dávkou zralé nostalgie…

———

CNN (7. září 2019)
www.cnn.com
Laurie Wyatt, Hanover, Pensylvánie
MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: „BUBÁK" ZADRŽEN

… podle mimořádné zprávy z dnešního odpoledne příslušníci pensylvánské a marylandské státní policie prohledali obytný dům v Hanoveru, stát Pensylvánie, a vzali do vazby čtyřiapadesátiletého Joshuu Gallaghera, kterého obvinili z vražd čtyř dívek v roce 1988 v Edgewoodu, stát Maryland. Jednou z obětí je i jeho mladší sestra Natasha Gallagherová.

Podle policejního mluvčího byl Gallagher, dlouholetý zaměstnanec Reuter's Machinery, v hledáčku policie již déle a čekalo se na výsledky testu DNA.

Datum rozhovoru: 5. prosince 2019
Místo: věznice Cumberland, Cumberland (Maryland)

CHIZMAR: Novináři ti dali řadu přezdívek. Nakonec zůstal Bubák. Potěšilo tě to jméno, nebo je ti to jedno?

GALLAGHER: Potěšilo mě. Připadalo mi, že ke mně fakt sedí, a bylo to poprvé, kdy jsem dokázal pojmenovat tu zlou věc, co ve mně žije.

CHIZMAR: Ty jsi opravdu začal smýšlet o té špatné věci v sobě jako o Bubákovi?

GALLAGHER: Ano, začal.

CHIZMAR: Co tím myslíš, že k tobě to jméno sedí?

GALLAGHER: V ty noci, kdy jsem byl na lovu, jsem se cítil… jinak. Připadal jsem si silný. Statečný. Neporazitelný. Jako bych s tou nocí splynul. Jako bych skutečně uměl létat a procházet zdí a být neviditelný.

CHIZMAR: Ty jsi opravdu věřil, že tohle všechno dokážeš?

GALLAGHER: Dokázal jsem to. Vážně. Proto mě nechytili.

Zvláštní reportáž Vanity Fair (leden 2020)

JAKÉ TO JE, VYRŮSTAT S VRAHEM: SÁGA JOSHUY GALLAGHERA & RICHARDA CHIZMARA

… a z toho, co se stalo nejdiskutovanějším příběhem roku 2019, jsme se nedávno dozvěděli, že Richard Chizmar je jediný novinář, se kterým byl sériový vrah Joshua Gallagher ochotný mluvit. Chizmar a Gallagher vyrůstali v malém městečku Edgewood ve státě Maryland dva bloky od sebe a navštěvovali stejnou střední školu. Koncem osmdesátých let napsal Chizmar, začínající autor hororů, knihu Hon na Bubáka, *ve které chronologicky sleduje Gallagherovu pětiměsíční hrůzovládu nad městem. V knize se několikrát o Gallagherovi zmiňuje, ale jen jako o bratrovi první z obětí, Natashi Gallagherové. Nikdy jako o podezřelém.* Hon na Bubáka *vyšel u regionálního nakladatelství Eastbrook Press v dubnu 1990 a prvního vydání se podle všeho prodalo jen několik tisíc výtisků. Nutno říct, že dnes už si Chizmar přijde na mnohem víc.*

———

Přehled nových smluv na trhu Publishers Marketplace (20. listopadu 2020)

CHIZMARŮV „BUBÁK“ DĚSÍ PUBLIKUM

Na základě exkluzivní smlouvy si Ed Schlesinger z Gallery Books zajistil přednostní práva na kriminálku Richarda Chizmara *Hon na Bubáka.* Kristin Nelsonová z Nelson Literary Agency měla na starosti smlouvu na práva v Severní Americe a na volném trhu. Nelsonová řekla, že kniha, která pojednává o sérii hrůzných vražd na předměstí malého města…

Přepis ze zpravodajské relace stanice Channel 13 (17. srpna 2021)

MODERÁTOR: Dnes ráno tu máme Richarda Chizmara, autora tolik očekávané knihy *Hon na Bubáka,* true crime thrilleru, která budí pozdvižení stejně jako tolik diskutovaná smlouva na film se společností Paramount Pictures. Dnes kniha vychází a večer od sedmi hodin bude Richard Chizmar své dílo podepisovat v Bel Air v knihkupectví Barnes & Noble. Richarde, vítejte a přeji dobré ráno. Jaký je to pocit, být hrdinou rodného města?

CHIZMAR: Takhle bych to neviděl. (Směje se.) Ale ano, je to velmi vzrušující. Těším se, až uslyším, co si lidé o knize myslí, a doufám, že potkám řadu nových čtenářů.

Goodreads www.goodreads.com

Hodnocení a recenze čtenářů
Hon na Bubáka, Richard Chizmar

megs_bookshelf *****
Jedna z nejlepších knih žánru true crime, jakou jsem kdy četla. Popis obětí a života, který měly před sebou, spolu s odhalováním záhadného vraha. Příběh je vyprávěn s citem pro lidskost a důstojnost. Hon na Bubáka je skvělý.

Alex **

Když jsem četl Hon na Bubáka, musel jsem stále myslet na příbuzné obětí. Je to solidní příběh, ale za jakou cenu a s jakým cílem? Když jsem dočetl poslední stránku, měl jsem pocit, že potřebuju sprchu.

Justin *****

Napínavé. K zamyšlení. Srdcervoucí. Povinná četba pro všechny fanoušky true crime.

destiny *

Senzacechtivá sračka. Nechápu ten povyk okolo této knihy a přála bych si, aby mi vrátili peníze. Nedoporučuju.

Aegis (4. listopadu 2021)

Dopisy čtenářů

… a právě proto dnes píši. Jako dlouholetý obyvatel a člen výboru komunity v Edgewoodu chci říci pár slov o nedávném vydání a bezuzdném oslavování knihy Richarda Chizmara. Zatímco mnozí neinformovaní a nevzdělaní jednotlivci prohlašují, že pan Chizmar „ukázal, kde leží Edgewood", já mám silný pocit, že jen posílil dlouhodobě špatnou reputaci našeho města. Už když jsem si přečetl úvodní část knihy, bylo mi bolestně jasné, že pan Chizmar měl své dílo nazvat Hon za Velkým americkým dolarem. Jediné, co je snad ještě horší než to příšerné téma, je Chizmarův namistrovaný vypravěčský styl. Obé se kvalitou rovná internetovému bulváru.

Variety (11. dubna 2022)

Někteří kritici sice obviňují Chizmara z toho, že píše sladce nostalgicky, ale Marvin Blevins z Washington Post *popsal filmové zpracování jeho oceňované knihy jako „setkání* Báječných let *s* Mlčením jehňátek*“ a považuje ho za naprostý úspěch. Poté, co byl* Hon na Bubáka *počátkem roku uveden na festivalu Sundance, vydělal překvapivé částky v kinech, a ještě úspěšnější bude zřejmě na streamovacích platformách.* Hon na Bubáka *vychází z bestselleru* New York Times *a* USA Today *a vypráví příběh pádu jednoho malého města.*

———

Internetová diskuse (17. dubna 2022)

True Crime Forum
Vlákno: Hon na Bubáka
Strana 114/114

Shirley Finch
(neděle 17. dubna 2022) Četli jsme to minulý měsíc v našem knižním klubu a všem se kniha líbila. Knihy, které čteme, vždycky oznámkujeme a jediná, která zabodovala víc, je *Zmizím ve tmě*.

Nighthawk
(neděle 17. dubna 2022) Můžete z nábytku skutečně udělat stěr pro test DNA, anebo je to výmysl?

Greg Salade
(neděle 17. dubna 2022) Dobrá kniha nic světoborného ale dobrá.

Kris Webster
(neděle 17. dubna 2022) Co všechny ty řeči o tom, že Gallagher není člověk? V roce 1988 řekla nějaká ženská reportérovi, že viděla tmavou postavu, vysokou dva metry dvacet, jak roztahuje křídla a letí přes plot její zahrady. Další přísahali, že viděli muže, kterému trčely z čela rohy, jak se snaží vloupat se k nim do sklepa. Vypadá to, že podobných řečí bylo hodně.

The Splat Pack
(neděle 17. dubna 2022) Jde jenom o prachy, to je jasný. Viděli jste Chizmarovo barák v tom článku ve Vanity Fair? Ty brďo! Kdo má sakra na zahradě jezero?

Sexylexi
(neděle 17. dubna 2022) Myslím si to samý. Dům, kterej mu postavil Bubák!!!

———

Od: Kristin Nelsonová
Komu: Richard Chizmar
3. května 2022 v 22:29

Hodder & Stoughton, Sperling & Kupfer a Paramount nabízejí společný sponzoring evropského turné k propagaci knížky a filmu. Šest zemí během 15 dní. Kara může jet také. Příští týden nám oznámí navrhovaná data. Probereme to odpoledne?

KN

SOUČASNOST

Úryvek z telefonického rozhovoru s dozorcem Peterem Atkinsem (5. května 2022)

ATKINS: Je velký čtenář. Většinou čte brožované westerny, říká jim „kovbojky“. Dostává knihy po bednách, nežádoucí části jsou začerněné. Nemá povoleno číst nic příliš agresivního nebo sexuálního. Taky odebírá několik deníků.

CHIZMAR: Ještě něco zajímavého?

ATKINS: Hrozně rád hraje. Šachy. Dámu. Luští křížovky. A taky karty. Prší. Bridž. Na co si vzpomenete. Prý je dost dobrý.

CHIZMAR: Nějaké znepokojivé nebo neobvyklé interakce?

ATKINS: No, myslím si, že Gallagher je určitě podivín. Hodně uzavřený. V cele obvykle spí nebo odpovídá na poštu. Páni, on dostává hromady dopisů! Často taky mluví sám pro sebe.

CHIZMAR: Co přesně říká, když mluví sám se sebou?

ATKINS: Obvykle jen tak mumlá a moc tomu nerozumím, jen občas něco zaslechnu. Jednou řekl úplně zřetelně: „Vlasy jako slunce, oči jako mince.“ Jindy zase: „Snažím se, ale odpověď nepřichází.“

CHIZMAR: Ještě něco zajímavého?

ATKINS: Jednou… v noci. (Váhá.) No, byl jsem na obchůzce a nahlédl jsem do každé cely, ale Gallagher v té své nebyl. Přísahám bohu, že tam nebyl. Pryčna byla prázdná. Neseděl na záchodě. Nebyl nikde. Okamžitě mě polil studený pot, popadl jsem vysílačku, ale než jsem něco řekl, znovu jsem se podíval a on ležel na kavalci. Otočený na boku, obličejem ke zdi a chrápal.

CHIZMAR: Co jste udělal?

ATKINS: Co jsem mohl dělat? Nic. Bylo to strašně divné. Viděl jsem to tak jasně jako teď vás, ale co jiného to mohlo být než moje fantazie? Druhý den ráno jsem to vykládal Bobbymu Deakinsovi a on říkal, že to byl klam světla, ale tomu nevěřím. V téhle věznici pracuju už patnáct let a nic podobného se mi ještě nestalo, ani jednou. To nebyl klam světla. Když si na to vzpomenu… koukejte, pořád se mi ježí chlupy hrůzou.

JEDNA

ŽIVOT A SMRT

„Chtěl být viděn. Je to jeho představení.“

1

Ráno v pátek 3. června 2022 bylo zamračené a nezvykle chladné. Z okna ložnice jsem sledoval, jak obláčky mlhy – legie neklidných duchů strašících před úsvitem – rychle uhánějí po tmavé hladině rybníku k lesu, kde se rozplynou mezi stromy. I když jsem ležel zachumlaný pod peřinou, při tom pohledu mi naskakovala husí kůže na rukou a po zádech mi běžel mráz.

Později, když mě ta vzpomínka přepadla přímo uprostřed té noční můry, uvědomil jsem si, že to byla předzvěst toho, co teprve přijde.

2

Dům na 701 Southampton Road v marylandském Bel Air (jen patnáct minut jízdy autem z Edgewoodu), ve kterém jsem bydlel se svou ženou Karou a našimi dvěma syny Billym a Noahem, tvořily vlastně dvě propojené budovy. Tu

původní nechal v roce 1796 postavit Thomas Moore, významný mlynář a koželuh, a podle něho se pak nazývala Mooresland Manor. Solidní stavení z hrubých bloků kamene, který se těžil v místním lomu. Druhou budovu, mnohem větší, přistavěl v roce 1841 jeho nejstarší syn Eli. Současný dům tak měl dvě vstupní haly, dvě schodiště vedoucí do horních pater a dva obývací pokoje a byl znám jako Dům se dvěma vchody.

Sedmiakrový pozemek se pyšnil rybníkem napájeným vodou z potoka, meandrující říčkou, ovocným sadem, ornou půdou a lesy. Pravidelnými návštěvníky u nás byli mývalové, lišky a nejrůznější vysoká zvěř.

K domu vedla příjezdová cesta lemovaná nízkou kamennou zídkou. Východní hranice pozemku tvořilo skoro sto padesát metrů živého plotu, který chránil rybník a louku před zraky chodců a řidičů projíždějících po Southampton Road.

A právě tady, na úzkém pruhu trávy u štěrkové krajnice, jsem venčil naše devítiměsíční štěně bernského salašnického psa, když jsme u požárního hydrantu našli ten pytel na odpadky.

3

Od vydání *Honu na Bubáka* v srpnu 2021 se toho v mém světě hodně změnilo.

Většinou k dobrému, ale ne vše.

Starší syn Billy nedávno promoval a teď znovu bydlel ve svém podkrovním pokoji, kde trávil většinu dní psaním a editováním beletrie a prací na různých filmových projektech. Poctivě naslouchal všem dobře míněným varováním a přednáškám o tom, jak těžké je pokračovat ve stopách svého otce, ale nakonec žádných rad nedbal. Byl jsem na

něj hrdý. Pracoval tvrdě a už si vydobyl větší úspěch než já v jeho věku.

Billyho mladší bratr Noah právě ukončil první ročník na Státní univerzitě v Západní Virginii. Přes léto docházel do kurzu statistiky a přivydělával si sekáním trávníku na golfovém hřišti v Charlottesville. Nedávno si se třemi spoluhráči z lakrosového týmu pronajali byt a společně se v něm zdokonalovali ve vaření, uklízení a umění, jak si najít a udržet děvče. Já a Kara jsme s ním několikrát týdně mluvili přes videohovory, ale to nebylo totéž jako mít ho doma. Strašně se nám po něm stýskalo.

Nepomohlo ani to, že mně samotnému se stýskalo po domově. Nečekaný úspěch *Honu na Bubáka* vedl k nekonečné šňůře reklamních akcí. Kvůli karanténě v souvislosti s covidem jsem konec léta a podzim roku 2021 trávil především účastí v desítkách virtuálních klubů čtenářů. To nebylo tak zlé. Opláchl jsem si obličej, oblékl čistou košili, spustil Zoom a hodinu či dvě jsem z pohodlí domova vnucoval lidem svou knihu. Jak snadné.

Jenže pak přišla doba dovolených – právě když se konečně uvolnila ta omezení – a propagační mašinérie zvýšila obrátky. Namísto vysedávání doma jsem naráz projížděl křížem krážem celou zemi, doprovázený neustále se proměňujícím týmem mladičkých publicistů, které mi přidělil šéf reklamní kampaně. Autogramiády v knihkupectvích, rozhovory pro rádia a televize, ranní talkshow, knižní veletrhy (v životě by mě nenapadlo, že jich je zatraceně tolik). Na co si jen vzpomenete, tam jsem byl.

Ke cti šéfa kampaně je třeba říct, že ekonomicky to fungovalo.

Hon na Bubáka se držel na žebříčku bestsellerů sedmnáct týdnů po sobě, což je dnes vzácnost, pokud se nejmenujete Grisham, King nebo Patterson. A když uprostřed ledna z nejvyšších příček zmizel, nepropadl se nijak hluboko.

Během prvního čtvrtletí roku 2022 se kniha stále překvapivě dobře prodávala. Vyšel pátý a šestý dotisk. Když skončila sezóna knižních veletrhů, mohl jsem se na několik měsíců vrátit domů právě včas, abych přivítal do rodiny nové štěně a dokončil rukopis, na kterém jsem začal pracovat loni v létě. Díky Kařině kuchyni jsem zase trochu přibral.

A pak se jako mrknutím oka dostala do amerických kin a na placené kanály filmová verze *Honu na Bubáka* a já musel znovu vyrazit na cesty. Další únavné lety a hotelové pokoje, další autogramiády, rozhovory a – uhodli jste – další knižní veletrhy.

Během těchto šesti týdnů jsem se ve vlastní posteli vyspal jen několikrát a nevypadalo to, že by měla vbrzku nastat nějaká změna. Premiéra filmu za oceánem byla naplánována na polovinu července a já jsem se už připravoval na divoké propagační turné po většině států Evropy.

Kara se na ten výlet neskutečně těšila. Pořídila si novou soupravu kufrů a počítala dny do chvíle, kdy nasedneme do letadla.

Já jsem se netěšil.

Byl jsem utahaný jako kůň a hrozně náladový. Většinou jsem se jen šoural domem nebo dalším hotelovým pokojem, zahalený mlžným, tmavým oblakem nekonečné melancholie. Jak by řekl můj zesnulý otec, měl jsem nervy na pochodu.

Nejspíš jsem trpěl syndromem vyhoření. Vždycky jsem býval samotář a společenský styk s cizími lidmi, s úžasnou skupinou mých čtenářských fanoušků, a dokonce i s přáteli mě hodně vyčerpával. Psaní je obvykle, aspoň v mém životě, celkem osamělá činnost. Seděl jsem v kanceláři bez oken a mlátil do klávesnice notebooku. To bylo ono, to byla moje práce. Ale teď to vypadalo jinak, šlo o víc a musel jsem si přiznat, že cestování a publicita mě opotřebovávají nejen fyzicky, ale i duševně.

Anebo bylo možná to, co jsem cítil, součástí mého života, součástí stárnutí a toho, že jsem se učil vítat budoucnost a zbavit se minulosti? S tím jsem totiž bojoval i ve svých nejlepších dnech. Jistě jsem věděl jenom to, že navzdory úspěchu mi život připadá těžší. A musím říct, že s výjimkou hrůz pandemie mě upřímně napadal jen jeden důvod, proč tomu tak bylo.

Loni na podzim přišla jedna z mých nejlepších kamarádek na světě Carly Albrightová o manžela. Zemřel na rakovinu. Toho říjnového rána, kdy mu ji diagnostikovali, byl Walter Scroggins ve skvělé formě. Několikrát týdně jezdil na kole a běhal, přes týden hrál golf (byl také chodec, protože k přesunům na hřišti nepoužíval elektrické vozíky) a každý víkend smíšenou čtyřhru v tenise. Spolu s Carly se učili hrát piklebal a nedávno začali chodit do fitka. Za šest týdnů zemřel. V tu chvíli mi to připadalo, jako by se zničehonic objevilo tornádo a zničilo život úžasné ženy a jejích tří krásných dcer, pak se zvedlo a zmizelo beze stopy v korunách stromů. My ostatní jsme tu zůstali ohromení a zmatení, hleděli jsme na pokojnou šmolkově modrou oblohu a divili se. *Opravdu se to právě stalo?*

A když to skončilo, když bylo po všech slzách a objetích, když z pohřbu odešel poslední smuteční host, těžká vrata se zavřela a světla pohasla, svět se náhle zklidnil a ztišil – co jsem tak asi mohl říct ženě, která pro mě tolik znamenala? Ženě, která právě pochovala srdce svého vesmíru?

„Upřímnou soustrast. Je mi líto tvé ztráty. Mám tě moc rád a jsem tu pro tebe, vždycky budu."

Jak se ukázalo, stejná slova jí onoho temného a chmurného dne řekl skoro každý a mnohokrát je slyšela i během dní, které následovaly.

Řekněte mi tedy, jak by to proboha mohla být ta *správná* slova, ta nejlepší slova, na která jsem se zmohl? Jak by mohla aspoň něco změnit, když na tom nejvíc záleželo?

Samozřejmě jsem měl pocit, že jsem ji zklamal. Není divu.

Když bylo vše řečeno a hotovo, podzim přešel do zimy a zima uvolnila cestu příslibu nového roku, měl jsem už pocit, že jsem je ztratil oba. S Karou jsme viděli Carly naposledy před prázdninami, kdy jsme ji pozvali do přecpané restaurace v Baltimoru. Všechno to od začátku působilo násilně a prázdně. Ještě stále jsme si telefonovali, ale jen občas a obvykle jen krátce. Carly se změnila. Byla tvrdší. Neustále zaměstnaná. Neustále se snažila upřít pozornost někam jinam a zapomenout. Často se vymlouvala na děti. Mohl jsem si z toho něco dělat? Jak bych jí to mohl mít za zlé? Náš vztah se kamsi propadl a navzájem jsme se odcizili. Vím, že se to stává, ale byl jsem z toho smutný, a tak jsem se raději snažil na to nemyslet. Většinou jsem se snažil nemyslet na ni vůbec.

Nakonec mě nejvíc ze všeho tížilo to zahanbení, že jsem nevděčný hajzl. V jednom z mých oblíbených filmů *Karlík a továrna na čokoládu* je scéna, kdy pan Wonka říká svému mladému chráněnci zhruba tohle:

„Karlíku, nezapomínej na to, co se stalo tomu muži, který náhle dostal všechno, co si vždycky přál."

„Co se mu stalo?" ptá se Karlík.

Pan Wonka se potutelně ušklíbne a odpoví: „Žil šťastně až do smrti."

Šťastně až do smrti.

Bůh ví, že jsem to měl být já.

Protože jsem sám ještě před třicítkou dvakrát překonal rakovinu, každý den jsem vstával z postele s nesmírným pocitem vděčnosti za Karu a za kluky, za naše úžasné rodiny a přátele, za naši psí smečku a příjemný domov, za čistý vzduch k dýchání a teplo slunečních paprsků na tváři. Jednu věc jsem se za ta léta naučil – že vůbec nic nelze brát jako samozřejmost. Včetně mé kariéry spisovatele.

Od chlapeckých let jsem byl snílkem, ale nikdy jsem nemířil tak vysoko.

Nikdy mě ani nenapadlo, že budu pracovat na knihách se Stephenem Kingem, že se moje kniha dostane na mezinárodní žebříček bestsellerů nebo že se mé příběhy dočkají filmového a televizního zpracování. Páni, a nikdy jsem si nepředstavoval, že budu řečnit na knižním veletrhu.

Takže, pane Chizmare, proč ta beznaděj a chmury, klení a naříkání?

Přesně na to jsem se snažil přijít.

A přesně to byl také jediný důvod, proč jsem toho chladného červnového rána vstal tak brzy a venčil našeho JJ na vodítku, místo abych ho nechal vyběhnout společně s jeho sourozenci na oplocený dvůr za domem. Napadlo mě, že pořádný přísun čerstvého vzduchu a pohyb mi pročistí hlavu. Možná mi to dokonce pomůže lépe spát.

To jsem měl v plánu.

4

Skoro celý týden pršelo, a tak byly všude kaluže. Předzahrádka byla promočená a trávník potřeboval posekat. Než jsme došli ke kůlu, který označoval hranici našeho pozemku, měl jsem boty i ponožky úplně mokré. Malý JJ si z toho samozřejmě nic nedělal. Vrtěl ocáskem, čenich asi pět centimetrů nad zemí, a táhl mě podél plotu. Každou chvíli se zastavil, aby zvedl nožku a označkoval svoje teritorium. Napůl jsem ještě spal, a tak jsem jen zíval a nechával ho, aby mě vedl. Nikam jsem nespěchal a jediné, na co jsem myslel, byla snídaně. Rozumná část mého já se přikláněla k relativně zdravé kombinaci cereálií a čerstvého ovoce, možná s jogurtem. Ta druhá, nerozumná a mnohem větší, toužila po cholesterolové bombě v podobě slaniny a vajíček a šťávy

z klobásky. A po velké lahvi limonády na spláchnutí. Nebylo to jednoduché rozhodování.

Vtom se JJ zastavil a začal vrčet. Tohle štěně, dvacet kilo chlupaté roztomilosti, legračně nemotorné, neustále hladové a otravně aktivní hlavně před spaním, nikdy předtím nezavrčelo. Ne takhle.

„Copak je tam?“ zeptal jsem se a sledoval, kam se tak upřeně dívá.

U požárního hydrantu, asi tak třicet metrů před námi, ležel černý pytel na odpadky.

JJ zavrčel hlasitěji a zároveň o pár kroků ucouvl.

„No tak, hochu, to je v pořádku. Podíváme se na to.“ Trochu jsem zatáhl za vodítko. Zíral na mě a odmítal se hnout. „Doma ti dám něco dobrého. No tak! Nechceš dobrůtku?“

Dal hlavu na stranu a olízl si pysky, uvažoval o mé nabídce. Po chvíli, kdy ho znovu zradil žaludek, postoupil trochu dopředu, až se dostal na moji úroveň. Zakňučel a šťouchl mi čumákem do nohy. Zpráva byla jasná. Půjde se mnou, když bude muset, ale rozhodně ne jako první.

„Velikánské psisko,“ řekl jsem a dal se do kroku, „a bojí se odpadkového pytle.“

JJ šel neochotně za mnou, hlavu měl skloněnou a ocas stažený mezi nohama.

Southampton Road je poměrně frekventovaná spojka v severovýchodní části Bel Air a bývá kolem ní naházeno dost odpadků. Na našem malém pozemku s dvě stě let starými stromy a vysokým plotem jsme si s Karou připadali docela schovaní, ale ve skutečnosti jsme žili na dostřel od městského centra, ani ne kilometr od škol a obchodů s potravinami, 7-Eleven, Taco Bell a Dunkin’ Donuts.

Sebral jsem několik obalů od fastfoodu a prázdných krabiček od cigaret a nacpal si je do zadní kapsy džínsů s tím, že je později vyhodím do koše. Jindy jsem sbíral vyhozené pivní plechovky, lahve, krabice od pizzy, rozbité

sluneční brýle, zvlhlé časopisy a poštu, kterou tam zavál vítr. Občas se přímo na našem dvorku objevily i nějaké sandály nebo třeba zubní protézy.

Takže ten záhadný černý pytel mi toho rána vůbec nepřipadal záhadný. Pomyslel jsem si, že v něm asi bude hromada listí. Nejspíš někomu vypadl z auta. Nic mimořádného.

Dokud jsem nepřišel blíž. Pak jsem pochopil.

První, čeho jsem si všiml, byl zápach. V ranním vánku sice poněkud mdlý, ale dost silný na to, aby ho člověk cítil na dvacet metrů. Odporně sladký smrad, jako když necháte na slunci košík přezrálého ovoce. Rozhlédl jsem se okolo v domnění, že uvidím mrtvou veverku nebo mývala ležícího na krajnici. Ale byl tam jen štěrk a kus roztrhané pneumatiky.

Udělal jsem krok vpřed a spatřil ty mouchy. Stovky, možná tisíce much, které pokryly černý pytel jako jeho druhá vrstva. Slyšel jsem jejich bzučení a teprve teď jsem si uvědomil, že JJ znovu vrčí. Tentokrát hlasitěji, hlubším hlasem, srst na zádech se mu zježila a odhalil zuby.

Viděl jsem, že to není obyčejný pytel na odpadky, ale jeden z těch velkých, do kterého zahradníci vyhazují pichlavé roští a drobné větve. Z materiálu tak silného, že je skoro nemožné ho roztrhnout či propíchnout. Ať obsahoval cokoli, bylo to velké a mělo to divný tvar, plast se na různých místech vyboulil. Nahoře byl pytel svázaný a opatřený něčím, co vypadalo jako stříbrná lepicí páska.

Na první pohled se ten pytel jevil normálně. Ale teď jsem si byl už jistý, že s ním rozhodně není něco v pořádku. Stál jsem blízko a ten smrad byl jako z márnice. Začaly mi slzet oči. Zvedl se mi žaludek. Opřel jsem se rukama o kolena a pozvracel náš plot. JJ fňukal a schovával se za mnou.

Když se mi udělalo trochu lépe, sáhl jsem do kapsy kalhot, abych se ujistil, že mám s sebou mobil. V hlavě mi

hlasitě ječel můj vnitřní poplašný systém, ale pořád jsem váhal. Už jsem se stal obětí mnoha blbých vtípků – buď to byli místní znudění teenageři, anebo skuteční fanouškové či kritici, kteří k nám občas přijížděli bůhví odkud. Do schránky mi cpali masky z pytloviny nebo je věšeli na stromy před domem. Na příjezdovou cestu namalovali křídou panáka. Házeli mi mince na verandu. Na silnici před naším domem někdo nasprejoval heslo **SVOBODU BUBÁKOVI**. A na znamení úcty k mému dlouholetému přátelství se Stephenem Kingem někdo namaloval červenou barvou na náš plot nápis **PENNYWISE**. Tohle všechno nás rušilo a otravovalo, samozřejmě, ale koneckonců to bylo neškodné.

Jenže tentokrát šlo o něco jiného.

Něco na tom smrdělo, a to doslova.

Ještě chvíli jsem přemýšlel, v uších mi sílilo bzučení těch hladových much. Pak jsem vytáhl z kapsy telefon a zavolal svému starému příteli.

5

Nejprve se na místě objevily dva vozy marylandské státní policie, majáčky rozsvícené, sirény na plné pecky. Přijel každý z opačného směru.

První policista – na uniformě měl nášivku se jménem *PERKINS* – mě krátce vyzpovídal a dělal si poznámky do malého bločku. Pak si natáhl rukavice a pečlivě prozkoumal ten černý pytel. Když skončil, okamžitě nařídil kolegovi, aby zatarasil autem silnici a zavolal rádiem na stanici.

Jakmile jsem dotelefonoval, poslal jsem Kaře esemesku, ve které jsem jí vysvětlil, co jsme s JJ našli. Rychle se oblékla a vyšla ven, aby štěně odvedla a zavřela ho na dvůr spolu s ostatními. Mezi stromy jsem slyšel chór netrpělivého štěkání. Pak se vrátila ke mně, její rozcuchané hnědé

vlasy by přesně vystihl termín „postelový účes“ a netvářila se zrovna nadšeně. Nikdo z nás neslyšel, co povídá policista do vysílačky, ale tón jeho hlasu zněl naléhavě a vzrušeně.

Zpráva se pak rychle roznesla.

Po chvíli připomínala uzavřená Southampton Road parkoviště – byli tu lidé z Úřadu šerifa okresu Harford i státní policisté a všichni něco dělali. Když se pár minut po deváté objevila dodávka kriminalistické laboratoře, několik hlídkových vozů muselo uhnout, aby mohla vůbec projet.

Náš plot a úzký pruh trávy před ním byl skoro celý ohraničený žlutou policejní páskou. Okolo černého pytle postavili několik plastových zástěn, aby jej ochránily před zvídavýma očima, kterých tu bylo mnoho.

Na opačné straně ulice se shromáždil pořádný dav a já jsem měl pocit, že všichni ti lidé zírají přímo na Karu a na mě. Několik zvědavců drželo v rukou mobily, pořizovali fotky a videa. Mladá žena v drahém kostýmku, dlouhé vlasy ještě vlhké po sprchování, ukazovala pěstěným prstem naším směrem. Starší dáma vedle ní vrtěla hlavou ve zdvořilém nesouhlasu. Prakticky jsem cítil, jak mé ženě naskakuje husí kůže. Jestli něco skutečně nesnášela, pak být centrem pozornosti. Zvláště pozornosti tohoto druhu. Mezi čtyřma očima jsme si mohli promluvit jen minutu či dvě, než se objevil detektiv a začal nás oba zasypávat otázkami. V duchu jsem slyšel Kařin rozhněvaný hlas, až se vrátíme do domu: *„Já jsem ti to říkala, Richi! Já jsem věděla, že se něco takového stane.“*

Prohlížel jsem si zástup čumilů. Po chodníku jezdilo nahoru a dolů pár děcek na kolech a skejtech, za nimi stála dvojice pozdních příchozích v županech a popíjela ranní kávu. Poznal jsem i pár známých tváří. Ken Klein odnaproti teď stál trochu stranou a bavil se s Royem a Carol Spanglerovými, kteří bydleli o pár domů dál. Nedaleko od nich potahovala z cigarety Penny Schutzová, na vlasech s trvalou

měla zářivě růžový šátek a živě s někým telefonovala. Dokázal jsem si představit, co si ti lidé o mně vykládají.

„Říkal jsem ti, že je na tom chlápkovi něco divnýho."

„Viděli jste, jak ho ten detektiv griloval? Vsadím se, že je hlavní podezřelý."

„Ať schovávají za těmi zástěnami cokoli, určitě je to něco zlého, a není náhoda, že se to objevilo před jejich domem…"

Kara mě šťouchla do ruky. Sledoval jsem její pohled a spatřil jsem, jak do Southampton Road odbočuje dodávka televizní stanice Channel 11. Zastavila u řady oranžových dopravních kuželů a vystoupila z ní vysoká blonďatá reportérka následovaná kameramanem.

„Překvapuje mě, že jim to trvalo tak dlouho," procedil jsem mezi zuby.

Než mohla Kara nějak reagovat, zastavilo vedle dodávky ještě SUV s logem Channel 13.

6

O několik minut později jsem za sebou zaslechl známý hlas.

„Ať je v záběru ten dav."

Otočil jsem se. Poručík Clara McClernanová hovořila s detektivem, který se mě vyptával předtím. Jako příslušnice státní policie Maryland, která měla v roce 2019 na starosti odložené případy, poručík McClernanová zjistila, že u Joshuy Gallaghera nebyl proveden test DNA, a začala pátrat v jeho minulosti. Jakmile nasbírala dost důkazů o tom, že Gallagher je ten, koho hledá, okamžitě ho nechala bez ustání sledovat a vymyslela plán, jak jeho vzorek pro test získat. Zbytek, jak se říká, je už historie.

Dlouhé kaštanové vlasy měla vyčesané do drdolu a byla v civilu. Znal jsem ji celá léta, ale ještě nikdy jsem ji neviděl bez uniformy. Z nějakého důvodu mě to znepokojovalo.

Detektiv byl malý zavalitý Hispánec s očima tmavýma jako noc a nepěstěným knírem. Vypadal jako pistolník z dob Divokého západu. Po celou dobu, co mi kladl otázky, jsem se na ten knír musel dívat.

„… a taky pošlete lidi na oba konce ulice, aby zapsali poznávací značky."

Detektiv přikývl a odkráčel.

„Pardon, že mi to sem trvalo tak dlouho," omluvila se McClernanová a zadívala se na nás. Ukázala na kalhotový kostým, který měla na sobě. „Celý dopoledne jsem trčela u soudu."

„Jsem moc rád, že jste dostala můj vzkaz," řekl jsem.

„Chtěla jsem vám zavolat, ale soudce mě nenechal odejít." Podívala se na mou ženu. „Jak je, Karo?"

„Už líp," odpověděla.

Poručík McClernanová ukázala prstem na jednoho z techniků, pozvedla obočí a přikývla. Pak se obrátila zase na nás.

„Běžte domů. Prohlédnu to tady, a jak skončím, přijdu za vámi."

Kaře se to nemuselo říkat dvakrát. Zamumlala něco jako poděkování a vykročila k domu s hlavou skloněnou, aby se vyhnula zvědavým pohledům sousedů na druhé straně ulice.

„Nemá z toho radost," poznamenal jsem a zahleděl se za ní.

„To jí nemám za zlý."

„Ona se celou dobu obávala, že se něco podobného stane."

„Vážně? Já z ní měla vždycky pocit, že tomu, co děláme, zrovna nefandí."

„Takže… je nějaká šance, že jsou v tom pytli jen zbytky zvěře nebo něco takového? Že tu někdo pytlačil mimo loveckou sezónu?"

McClernanová neodpověděla, jen se na mě podívala. Z jejího výrazu se nikdy nedalo nic vyčíst. Na to jsem si během těch let ještě nezvykl.

„Chci říct, že jestli je to jenom další debilní vtípek, budu si připadat jako pořádnej cvok."

„Uvidíme," prohlásila a mně bylo jasné, že se mnou prozatím skončila.

„A co Gallagher?" vyhrkl jsem rychle, než odejde.

„Zastavila jsem se tam cestou. Je pod zámkem. Přesně tam, kde má být."

„Takhle jsem to nemyslel. Jen mě napadlo…"

„Běžte domů, Richi. Přijdu za vámi, hned jak to půjde, a promluvíme si."

A byla pryč.

7

Než poručík McClernanová splnila svůj slib, bylo skoro poledne. Mezitím jsme si užili procesí nečekaných návštěvníků.

Zvonek se poprvé ozval kolem jedenácté. Byl to náš pošťák Ronald. Tedy, možná se jmenoval Donald. Nebo snad Dan? Představil se mi už nejmíň desetkrát, ale já jsem si to jméno nedokázal zapamatovat. Přinesl balík z Amazonu, který se nevešel do schránky. Normálně by ho nechal před domem na verandě, ale bylo mi okamžitě jasné, že chce s námi mluvit osobně a možná zjistit něco blíž o tom, co se tu děje. Nutno říct, že Kara jeho zvědavost neukojila.

Podruhé zvonil Ken Klein, který bydlel nahoře na Runnymede Road. Vedl v naší čtvrti klub čtenářů a toužil se stát spisovatelem. Byl rozvedený, měl dospělé děti a žil sám v pečlivě udržovaném domě z koloniálních dob. Každých pár týdnů mě venku zastavil a dali jsme se do řeči. Třeba jsem sekal trávník anebo táhl popelnice k obrubníku, otočil jsem se a on tam stál a chtěl si povídat. Ken byl

docela příjemný, ale rozhovory s ním mi nepřipadaly úplně normální. Vždycky jsem měl pocit, že mě vyslýchá, a dnes to nebylo jiné. Otázky na mě pršely jedna za druhou. Nakonec jsem si povzdechl, že mi policie zakázala o té věci mluvit, a to zabralo.

Pak se objevili sousedé odvedle, Mike a Molly Peelovi – ano, přesně jak z televizní show *Mike & Molly*, kterou jsem nesledoval. Kdo by jim to mohl zazlívat? Před několika minutami se vrátili domů z nákupu a před svým domem našli cirkus. Nějaký policista jim dokonce odepřel vjezd na jejich vlastní příjezdovou cestu. Museli zaparkovat na krajnici. Sedli jsme si všichni čtyři v kuchyni, já jsem jim vysvětloval, co se děje, Kara se omlouvala a nabízela jim koláčky ještě teplé z trouby. Když byla Kara ve stresu, vždycky se dala do pečení. Asi za dvacet minut odkráčeli domů, ale podle mě si mysleli, že jsem jim neřekl všechno.

Posledním překvapivým hostem byla Juliet McGirková, jedna z Kařiných nejlepších kamarádek. Juliet a její manžel Ian vlastnili velikou farmu v okrese Harford, necelé dva kilometry od nás. Oba byli hodní a pracovití lidé, laskaví a nesmírně štědří. Naše děti spolu chodily od mateřské školy až po střední, takže rodiny si byly blízké. Juliet se doslechla o tom, co se stalo, od někoho ze společných přátel – sousedská klepárna už jela na plné obrátky –, zaparkovala svůj terénní vůz dole na křižovatce a zbytek došla pěšky.

Věděl jsem, že Juliet pochází z rodiny zkušených lovců, a proto jsem se jí zeptal na totéž, co předtím McClernanové – zda je možné, že někdo lovil mimo sezónu. Její odpověď byla okamžitá a typicky McGirkovská, tedy elegantně přímá a bez vytáček.

„Tady? Ani náhodou. Vím, že si děláš naděje, Richi, ale musím ti říct, že máš před domem ohromnej bágl plnej blbejch zpráv."

Jak se ukázalo, měla pravdu.

8

„Obávám se, že nemám dobré zprávy."

Poručík Clara McClernanová si dala nohu přes nohu, na klín si položila desky z ošoupané kůže. Její kolega, se kterým jsem mluvil dříve, seděl na opačném konci pohovky. Představil se nám jako detektiv seržant Anthony Gonzales a choval se tak úředně prkenně, až jsem z toho byl trochu nesvůj. Přemýšlel jsem, zda to dělá naschvál, nebo jestli dřív sloužil u armády. Když trávíte s policajty tolik času jako já, nevyhnutelně začnete přemýšlet o podobných věcech.

„Vak, který jste našel dnes ráno na svém pozemku, obsahoval lidské ostatky."

Kara za mnou zasténala. Seděla u okna v mém oblíbeném křesle, já na otomanu u jejích nohou.

„V tuto chvíli vám toho nemůžeme sdělit o moc víc," dodala McClernanová. „Nejdřív musíme vyhodnotit všechny stopy."

Nebyl jsem si jistý, jestli můžu věřit svému hlasu. „Máte tušení, kdy se tam ten pytel objevil? A kdo ho tam dal?"

„Doufáme, že s tím nám pomůžete vy." Ukázala na svého partnera. „Detektiv Gonzales mluvil s několika vašimi sousedy, ale moc mu toho neřekli."

„Nikdo ze sousedů odnaproti si předtím žádného vaku nevšiml," oznámil seržant s pohledem upřeným do svého bloku. „Stevensonovi venčili psa včera večer, asi kolem dvacet jedna třicet. Nedomnívají se, že by tam v tu dobu ten vak byl, ale ve tmě si ho nemuseli všimnout. Pan Stevenson jel dnes v sedm nula nula do práce, ale obvykle jezdí opačným směrem. Paní Stevensonová dnes pracuje z domu." Otočil na další stránku. „Pan a paní Hallidayovi šli včera spát ve dvacet jedna nula nula. Dcery nejsou doma. Pan Halliday si je skoro jistý, že když včera večer kolem osmnáct patnáct

přijížděl domů, vak tam nebyl. Dnes ráno nevyšli z domu, dokud nezaznamenali ten rozruch."

Pozorně jsem naslouchal každému slovu, které detektiv pronesl, ale stejně jsem nedokázal odtrhnout oči od toho zatraceného kníru. Začínalo to být směšné, a kdyby téma naší konverzace nebylo tak pochmurné, asi bych vybuchl smíchy. Cítil jsem se jako školák, který sedí v první lavici a zírá na obrovitý sopel visící z učitelova nosu.

„Máte doma syna?" zeptal se a promnul si knír palcem. Na okamžik jsem si byl jistý, že mi čte myšlenky.

„Billy je na lakrosovém kempu. Odjel brzy ráno a vrátí se až večer."

„Budu si s ním chtít promluvit. Zavolal by anebo poslal zprávu, kdyby si ráno při odchodu všiml toho vaku?"

„Nejspíš ne," odpověděl jsem. „Ale pětadevadesátka je opačným směrem, takže by tudy ani neprojížděl."

Detektiv si něco načmáral do bloku.

Kara mi stiskla rameno. „V kolik hodin jsi včera vyzvedával večeři?"

„Dost pozdě, asi v půl osmé, možná až ve tři čtvrtě."

„Všiml jste si něčeho neobvyklého?" zeptal se Gonzales.

Zamyslel jsem se. Chtěl jsem si být jistý, než odpovím. „Na nic neobvyklého si nevzpomínám."

Detektiv se tázavě podíval na Karu.

„Celý den jsem dělala na zahradě a nic jsem neviděla."

Znovu nahlédl do bloku.

„Pane Chizmare, když jsme spolu mluvili dříve, zmínil jste, že jste oba terčem častých žertíků ve spojitosti s Joshuou Gallagherem. Vaše žena dokonce podala na Úřadu šerifa stížnost."

„Asi bych neřekl, že častých, ale ano, k nějakým incidentům došlo."

„Něco v poslední době?"

Otočil jsem se na Karu. „Před pár měsíci?"

Zavrtěla hlavou. „Ne tak dávno. Ty figuríny. Byl jsi v Texasu nebo na Floridě."

„Figuríny?" podivil se detektiv.

„V knížce *Hon na Bubáka* je kapitola ‚Skladiště figurín' a tam…"

„Znám vaši knížku, pane Chizmare."

„Ach, dobrá."

Neřekl, že ji četl. Ani že se mu líbila. Jenom že ji zná.

Kara vycítila, že jsem nervózní, a vložila se do hovoru, aby mě zachránila, což bylo něco, co dělala pořád. „Někdo nám pověsil pár figurín na plot u rybníku. Byly nahé a pocákané červenou barvou, aby to vypadalo jako krev. V očích měly nalepené pence."

Detektiv psal ostošest. Když skončil, podíval se na mě. „Ještě něco z poslední doby?"

„Ani ne. Dostávám hodně e-mailů a dopisů od čtenářů. Někteří jsou fanoušci, jiní zrovna ne. Gallagherovi příznivci bývají dost hrubí, ale obvykle je prostě ignoruju."

„Jak hrubí?" zeptala se McClernanová.

Pokrčil jsem rameny. „Většinou urážky a nadávky, znáte to. Moje knížka je na hovno. Ten film taky stojí za hovno. Celá moje rodina je hovno. Prostě takové věci. Před několika měsíci mě jeden člověk obvinil, že jsem Gallaghera donutil ke křivému doznání. Další prohlásil, že jsem Gallagherovi pomohl zabít ty tři dívky z Edgewoodu a pak jsem to všechno narafičil na něj."

„Ukládáte si všechny e-maily?" zeptal se detektiv Gonzales.

„Ano. Dopisy si taky schovávám."

„Chtěl bych se na ně podívat."

„Nejhorší jsou lidé na diskusních fórech." Kara se posunula na kraj křesla. „Nerada to říkám, ale hlavně ti, kteří přišli o někoho blízkého."

Detektiv zvedl hlavu. „Jak to myslíte?"

„Jsou vlezlí a sprostí a nedá se s nimi diskutovat. Pár se jich objevilo dokonce před domem."

„Kdy to bylo?" zeptala se McClernanová. Bylo vidět, jak je překvapená, že jsem se jí o tom nezmínil.

„Nějak loni na podzim," odhadl jsem.

„A pak znovu těsně před Vánoci," doplnila Kara. „Vzpomínáš si na ten starší pár?"

Přikývl jsem. „Většina z nich to myslí dobře, jen jsou trochu… no, vlezlí. Jsem jediný, s kým se teď Gallagher baví, a tak si myslí, že znám odpověď na všechno. Zoufale touží znát odpovědi na svoje otázky."

Kara se na mě podívala. „To je kvůli tomu filmu. Podle něj to vypadá, že jste byli odmalička nejlepší kamarádi…"

Náhle se ozvalo zavibrování a všichni čtyři jsme se podívali na své mobily.

„To je náš Noah," řekla Kara. „Měla bych to vzít." Vstala a odešla z místnosti.

„Noah je váš mladší syn?" zeptal se detektiv Gonzales.

„Ano. Tráví léto v Charlottesville."

Ohlédl se přes rameno do chodby. „Když jsme sem přicházeli, všiml jsem si, že máte na verandě bezpečnostní kamery. Nedívali jste se náhodou na záznam ze včerejší noci?"

„Neměli jsme čas, zastavila se tu spousta lidí." Byla to pravda, ale zkontrolovat kamery mě nenapadlo. A mělo mě to napadnout! Připadal jsem si hloupě. „Kromě toho žádná z kamer nezabírá plochu za plotem. Je to moc daleko."

„Přesto mohly zachytit něco důležitého," řekla poručík McClernanová.

Detektiv listoval svým blokem. „Co byste řekl tomu, kdybychom si ten záznam prohlédli teď?"